

Hayat kuru bir ekmek için binlerce ton suyun oradan oraya koşturması demek. Kuru bir dilim ekmek, gelip sofrana dursun diye.

Sakinliği uyuzlukla karıştırmamak lazım. Sakin insan için sakinlik kusur değil, insanın hallerinin üstünü. Sakinlik suyun iki yakasında da memnun, uyuzluk köprünün ortasında gelen geçene engel.

İnsanın ruh deyip durduğunun adı var mı gerçekten? Benim ruhumun adı, senin ruhunun adından farklı mı? Belki ruhlar adlarını bilmiyordur, onun için içimize girip bizi bizimle imtihan ediyorlardır. Dertleri kendilerine iş bulmak. Bütün mesele ruhuna iş bulabilmek. İşsiz ruhlar. Ruhlara iş ve işlere Ruh Bulma Kurumu.

Yazıların başlarını sonlarından ayıran, başını zihnimin rüzgarlarının kum tepelerini tasvire ayırmam. Yevmiyelerin (ki adını artık değiştirmek istiyorum), diğerlerinden farkı bu.

Sabah uyanıp hiçliğin kökünün hangi derde deva olduğunu sorarak güne başlamak. Kafamın içinden geçen kelimeleri yazdığımda, bir çok isim çıkıyor. Çoğunu tanımam etmem. Bunları buraya kim koydu? Arada sırada da böyle tamlamalar, hiçliğin kökü, zamanın zorbası, dünyalar çorbası falan.

Galaksimiz uzun uzun aşure yapan bir aşçının kepçesiyle karışmış, çok mühimsediğimiz bu dünya da çürümüş, üzerindeki bakterilerden yeşermiş bir yarma tanesi.

Sabahları blender'ın içine ıspanak, maydanoz, dereotu ve tüm bir limon atıyorum. Kabuğuyla beraber. Limon sağolsun, içilebilir bir tadı var.

Adamın bütün bedduasını dinlemedim ama *paralel olmayana paralel diyenin Allah belasını versin* derkenki o hali, artık mevzuun bittiğini gösteriyordu. *Dörtgen olmayana dörtgen diyenin Allah belasını versin*. İnşallah Türkiye'ye gelir ve geldiğinde konuşacak halde halde olur da, biraz bilgi alabilirler.

Bu memlekette ayda otuzbinlira almak için televizyona çıkıp anıracak *aydın* çoktur. Yarın bakmışsın, bugünkü *düşmanlar* dost olmuş. Sakın şaşırma.

Nişanyan'ın blogunda bir yazı gördüm. Feed'lerde gördüm daha doğrusu, sonra silmiş sanırım. Bula-madım. Notlarımda var ama sildiğine göre paylaşmaya gerek yok.

Ankara katliamıyla alakalı, muhtemel iki failden bahsediyor. Biri *iktidarını sağlama alma peşindeki diktatör*, diğer de o diktatörü indirmek peşindeki *müttefikler*.

Bu ikisi dışındaki ihtimallerin de olabileceğini kabul ediyor ama en muhtemelin bunlar olduğunu ima ediyor. Her ikisine de itirazlar sıralanabilir. *Diktatörün* kendi başkentinde bomba patlatmasının kontrolü kaybetme intibai verdiğiinden, iktidarına faydadan çok zararı dokunacağını, müttefikinse neden gidip sosyalistlerin olduğu bir mitingi kullanacağını açıklamıyor.

Nişanyan bu yazıyı neden kaldırmış, onu da tahmin ediyorum, çünkü *patlama PKK'nın işi* diyenlerle paralel bir yerde bulunduğunu farketmiş olmalı. DAIŞ yapmışsa, PKK da yapmış olabilir, onun da geçmişte taşeron işleri oldu, şimdiki mücadelesinin de büyük ölçüde kendisine ihaleyle kaldığını farkediyoruz. Bununla beraber *müttefikin* de Türkiye'nin artık zihnen *sadık köpek* rolünden biraz daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlamış olması lazım.

Ancak ben bunun *müttefikin* işi olduğunu inanmayanlardanım. Daha çok Rus ve Suriye ortak yapımı, Alevi ve Kürtleri hükümete karşı kışkırtmak için tezgahlanmış bir eylemdi. Ancak nares ve hesapsız bir politikacının aculluğundan ve hükümetin de konuyu doğru ele almasıyla pek işlerine yaramadı.

Türkiye'nin sadık köpek rolüne sığmadığı zamanları yaşıyoruz. Bundan sonra oyunlar biraz daha çetre-fil olacak. Bizim hala onların topraklarında eylem yapma kapasitemiz yok, sadece savunma yapabiliyoruz, oyun kurucu hala onlar ancak bir şekilde bu oyunların her zaman tutmayacağını, memleketin *altını ısıtınca* hemen darbeye hazır hale gelmeyeceğini artık anlamış olmalılar. İkibuçuk sene boyunca kaşındıkları yerlerden nihayetinde bir şey çıkmadı. Denemeye devam edeceklerdir tabii ki.

Ankara katliamında *kimin işine yarar* sorusunun cevabı yok. Erdoğan'a mı yaradı? Emin değilim. Diğerlerine mi yaradı? Bundan da emin değilim. Çünkü düşünülüyor kadar büyük bir panik oluşmadı, eylem belli bir sonuç doğurmak için fazla büyüktü.

İlk eldeki failer ve intikam peşindeki Suriyeli ve onun gazlı müttefiki dururken, oyunun içinde bir oyun olduğundan şüphe etmek mi lazım? Bu kadar paranoyaya bağlarsan, Amerika'nın kendi kulesine uçakları kendi çaktığını veyahut son ikibuçuk senede yaşadıklarımızın, Erdoğan'ı destekleyen Batı tarafından, oy konsolidasyonu sağlamak için tezgahlandığı da düşünürsün. Eğer bu olaylar ol-masaydı benim gibi binlerce ve belki milyolarca insan Erdoğan'a ve partisine oy vermeyecekti. Belki de asıl oyun budur. (Buyur buradan yak.)

Konular herhangi bir siyasi parti değil de, devletin taarruz altında olması gibi anlaşıldığı için ve tüm cephelerden hücum edildiğini gördüğümüz için, yanında durmayı, politikası ve söylemi ne olursa olsun tercih ettik. Bu konuda namaz kılan bir Cumhurbaşkanı olmasının elbet payı vardır, gönül rahatlığıyla o tarafta bulunduk ancak namaz kılmıyorsa veya bu günkü kadar dindar olmasaydı da da bir Cumhurbaşkanı'nın veya bağımsız politika geliştirmeye çalışan birinin yanında durmak boynumuzun borcuydu. Belki de bize bu *illüzyonu* yaşatmak içindi bütün bunlar? Komplo lazımsa bende de çok güzelleri var.

Bir konu da Osmanlılık konusu. Nianyan bunun makul bir politika olmadığını, Osmanlı'nın üçyüz senelik bir çöküş öyküsü olduğunu ve tekrar diriltilmesi gibi bir meselenin kimsenin ciddiye almaya-
cağını söylüyor.

Ancak *Yeni Osmanlıcılığın* Osmanlı'yı diriltmek anlamına gelmediğini ve kendisi için üçyüz senelik bir çöküş demek olan hikayenin başkaları için derlenmek ve toparlanmak, bağımsızlaşmak, *süper güç olmak* gibi telmihlerinin olduğunu görmezden geliyor. Türk milleti kompleksli bir millettir. Yenilmişlik duygusunu üzerinden atabilmek için sarılır böyle hikayelere. Atatürk zamanında da Orta Asya masalları anlatılıyordu bunun için. Bir ulus olarak yeni icad edildiği halde, Türklerin büyük devletler kurmuş, ezelden ebede intikal edecek bir millet olduğu. (*Tarihten önce vardık, tarihten sonra varız* diye saçma sapan marşlar okunur bu memlekette, *tarih esnasında yok musun?* dememişler.)

Osmanlı'nın dirilmesi gibi bir ihtimalin hiçbir akli başında insan için makul olmadığını biliyoruz. Bununla beraber insanların arasında dolaşıma girmiş hikayelerin içeriklerinden bağımsız anlamları vardır. Osmanlı ahir ömründeki devlet armasını duvarına asan adamın söylemek istediği, *gelsün Padişahımız başımıza geçsün, yeğniden Eflak, Boğdan ve Lehistan'a sefer idelüm* değildir. O sadece Cumhuriyet'in Batı'yla olan efendi/köpek ilişkisinden ve kendisinden beklenen *paryalık* rolünden utanmaktadır. Az daha bağımsız olmayı, az daha söz dinletmeyi ve buraların politikasında az daha etkin olmayı ummaktadır. Yoksa en son fetih siyaseti 1940'larda neler yaptığını bilen birinin o tarafları zorlamaz. Fikren bağımsız olursak, kendimizi ucuza satmazsak, karşımızdakinin de daha fazla saygı duyacağını tahmin ediyoruz. Derdimiz budur.